

eráru a zjistil-li jimi hodnotu věci. Tento postup odpovídá též příslušným předpisům trestního zákona a řádu. Dle § 99 tr. ř. dlužno vyšetřiti dle stejných zásad výši škody, ať se děje zjištění její za účelem stanovení zákonné hranice zločinu proti majetku či sazby trestní neb konečně náhrady škody. V každém případě dlužno dle § 173 tr. zák. stanoviti škodu penízem, který musí poškozený vynaložiti, by odčinil újmu, způsobenou krádeží, tím, že si opatří náhradu v předmětu téže hodnoty. Tento peníz lze pak stanoviti s obecnou platností jen při oněch platidlech, která v s k u t k u mají funkci platidel a měřidel hodnot. Při opačném stanovisku zmateční stížnosti nedostalo by se poškozenému plné náhrady, poněvadž obžalované nelze odsouditi k náhradě škody ve zlatě, nýbrž v korunách papírových. Určiti pak škodu pro otázku viny menším penízem ve zlatě měně, pro náhradu škody pak větším penízem ve měně papírové, bylo by nedůsledno a přičilo by se ustanovení §§ 99 tr. ř. a 173 tr. zák. Ve skutečnosti znamenalo by stanovisko zmatečních stížností poskytnutí premie pachateli a to zcela neodůvodněné, poněvadž oba stejně jsou podrobeni týmž hospodářským poměrům. Co by pachateli přineslo prospěch, bylo by tím větší újmou pro poškozeného. Již proto je spravedlivé, by pachatelé zodpovídali hospodářskou škodu, kterou způsobili svým bezprávným útokem na cizí majetek ve výši, odpovídající skutečným poměrům hospodářským. Z těchto úvah vyplývá, že právní stanovisko prvního soudu při vyšetření škody zaujaté, není právně mylné. Poněvadž v tomto případě zjistil soud správně celkovou škodu částkou 2000 K převyšující v korunách papírových, proti čemuž ostatně obžalovaní za řízení ničeho nenamítali, bylo právem použito přísnější sazby dle § 179 tr. zák.

Čís. 790.

Podílnictví na krádeži (§ 185 tr. zák.).

K pojmu »na sebe převedení« se nevyžaduje, by pachatel kradenou věc skutečně převzal a by s ní nějak nakládal.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1922, Kr I 224/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. prosince 1920, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186 lit. a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnost dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. shledává stížnost v tom, že prý není zjištěn žádný ze zákonných předpokladů, ani ukrytí, ani na sebe převedení ani další zcizení ukradené věci, a že zejména není zjištěno, že obžalovaná s penězi, o které jde, nakládala jako se svým vlastnictvím. Stížnost je bezdůvodna. Nalézací soud vyslovuje, že obžalovaná ukradené peníze na sebe převedla. Náhled tento je správný, přihlíží-li se k tomu, co ve směru tom obžalovaná doznala a soud na základě toho vzal za prokázáno. Neboť na sebe převéstí znamená převzítí věc od jiného a

dosíci takto nad ní trvalou neb přechodnou disposiční moc. Obžalovaná pak přijala přímo z rukou N-a 20 K a vzala si 136 K z oněch peněz, jež N. a F. nechali ležeti na stole, chtějíce obé pro sebe podržeti jako peníze vlastní. Tím nabyla zajisté disposiční moci nad oběma částkami a převedla je takto dle mluvy zákona na sebe. To platí i ohledně 300 K, třeba že peníze toho nedostala přímo do rukou. Stačí, že peníz neodmítla, nýbrž přijala a že onu tisícovku, z níž měla 300 K obdržeti, převzala k sobě spolupachatelka Viktorie D-ová, aby ji po rozměnění rozdělila. Bylať i v tomto případě dána obžalované možnost disponovati svémocně obnosem tím. Aby pachatel kradenou věc fakticky převzal, nevyžaduje se nezbytně k pojmu »na sebe převedení« a k dokonání podílnictví na krádeži a rovněž není dle zákona zapotřebí, aby s věcí tou fakticky nějak nakládal, jak stížnost žádá. Právní posouzení věci nalézacím soudem je proto bezvadné a to i co se týče kvalifikace dle § 186 a) tr. zák., nehledíc k tomu, že by na věci ničeho neměnilo, i kdyby se čin obžalované uvažoval dle lit. b) cit. paragrafu.

Čís. 791.

Pro skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí dle § 81 tr. zák. nestačí po subjektivní stránce pouhá možnost, by pachatel si zjednal jistotu o úřední povaze osoby jím napadené, nýbrž předpokládá se jeho vědomí, že jest mu jednati s osobou jmenovanou v § 68 tr. zák.

Ochrany § 68 tr. zák. požívají též orgány důchodkové kontroly.

Přestupku § 320, písm. e) tr. zák. lze se dopustiti za trestního řízení důchodkového.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1922, Kr I 676/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 9. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. zák. a přestupkem proti veřejným zřízením a opatřením dle § 320 lit. e) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného dovolává se zmatečních důvodů čís. 5 a čís. 6 (správně čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., není však z velké části provedena po zákonu a jinak jest neodůvodněna. Přisvědčiti jest jí ovšem, pokud uvádí, že pro skutkovou podstatu zločinu dle § 81 tr. zák. nestačí po subjektivní stránce pouhá možnost, že pachatel zjednal si jistotu o úřední povaze osoby, již se zprotivuje, nýbrž že skutková podstata předpokládá vědomí pachatele, že jest mu jednati s osobou v § 68 tr. zák. jmenovanou, tedy v tomto případě se zřízencem finanční stráže. Než nalézací soud vyvrací v rozhodovacích důvodech obhajobu obžalovaného, že svědek F. se nelegitimoval, takže stěžovatel nevěděl, s kým jest mu jednati, a zjistil, že stěžovatel musel, i když neumí číst, z legitimace, podobiznou opatřené a svědkem mu ukázané, seznati, že ho vyzývá úřední osoba ve výkonu služby, aby otevřel balík, aneb aby s ním šel k obecnímu úřadu